

1-а, 3-а дружини съ 2 картечници и 2 планински орждия остана на станъ при югозападния край на града.

Времето до 4 декемврий охранителнитѣ части прекараха въ разузнаване.

На 4 декемврий командирътъ на 3-а дивизия, за по-удобно разквартируване на частитѣ, разреши на 1/3-а бригада да използва селата и по лѣвия брѣгъ на Дринъ включително и с. Раховица. Полкътъ получи въ 22 часа заповѣдь да се разположи на квартири въ с. Раховица. На 5 къмъ 16 часа 1-а и 3-а дружини стигнаха и се разположиха на квартири въ Раховица, а на 6 пристигна и 2-а дружина и остана на квартири въ сщщото село. На 11 пристигна 15-а рота, а на 13 пристигнаха отъ Струга 13-а, 14-а и 16-а роты. Така събраната 4-а дружина се разположи на квартири въ с. Голѣма Ходжа.

Разположени на квартири, войницитѣ отъ полка си починаха и се почувствуваха съ възобновени сили. Нѣмаше вече преследване на неприятеля. Кървавиятъ призракъ на бойната стихия бѣ изчезналъ. Почнаха да се изпращатъ по служба войници въ стара България и новъ животъ закипѣ въ ротитѣ. Онѣзи, който заминаваше, имаше да носи всевъзможни поржчки отъ другаритѣ си до тѣхнитѣ близки, а оня, който се връщаше, едва можеше да запомни онѣзи подробни поржчки, които се даваха отъ домашнитѣ до неговитѣ останали въ полка другари. Колко ноци сж прекарвали въ приказки край разпаленитѣ бойни огньове. Въ селата вече знаеха всичко за юнашкитѣ подвизи на Сливенци и се гордѣха.

Единственото, което измжчваше както войницитѣ отъ полка, така и войницитѣ отъ другитѣ части, които се намираха въ тая долина, бѣ слабата храна. Нормално на войницитѣ се даваше по  $\frac{1}{2}$  хлѣбъ и малко царевича. Грамадното разстояние, което дѣлѣше частитѣ на дивизията отъ продоволствената ѝ база Гюешево, и бедността на този край отъ хранителни запаси, сж достатъчно обяснение на това.

Благодарение на упоритата дейность на организирани на полковата прехрана положението бѣ до значителна степенъ подобро. Всички офицери, подофицери и войници отъ полковата прехрана доказаха за лишенъ пжтъ, че тѣ не искатъ да останатъ засѣдени отъ бойната слава на своитѣ другари. Тѣзи безименни герои изпълниха най-блѣскаво своя дългъ, почти презъ цѣлата 1915 година тѣ сами събираха жито, мелѣха го безъ помощта на интендантството, печеха хлѣбъ сжщо безъ помощъ отъ интендантството и прехранваха не само войницитѣ, но и всичкия добитъкъ отъ полка. Само оня, който познава отблизу труднитѣ условия, при които ставаше това импровизирано продоволствие, ще може да си представи безпримѣрната преданость на офицеритѣ, подофицеритѣ и войницитѣ отъ нестроевата рота.

**Обратно въ Скопие** Полкътъ получи заповѣдь и на 30 декемврий 1915 година тръгна за Скопие, дето стигна на 31 януарий 1916 год. и се разположи на квартири.

Презъ четиридесетдневното си пребиваване въ албанскитѣ градове и села войницитѣ отъ полка имаха възможность да се запознаятъ съ нравитѣ и обичаитѣ на албанското християнско население.